

De mundo (V)

Ce e tărâmu-acesta unde nimicul doar
Trăiește fără viață,-ntr-o lume fără spațiu,
Și cum se face oare că din nimic apar
Tot ce e ființare și tot ce e nesațiu

De-a fi întru ființă și de a spune „sunt”?
Un accident e totul, de la o galaxie
La firul de pe plajă, becisnic și mărunț,
De la inertia piatră la conștiința vie.

Și din nimicul care se-ntinde nicăieri,
Vei fi chemat de nimeni să fii ce n-ai cerut,
Dar mâine vei fi iarăși la fel cum ai fost ieri,
Acum-ul cel de astăzi ți se va fi părut.

Căci nimeni nu te-ntreabă de vrei în ființare,
Un clipocit, acolo, pe-oglanda unui lac,
Iar a primi un nume e-o pură întâmplare,
La fel va fi în veacuri cum a și fost în veac.

Nedumerit, în juru-ți te uiți la lumea care
Își merge înainte în propria cutumă,
Nu te așteaptă nimeni, vii în însingurare,
Ca o bolboroseală în marea cea de spumă.

Iar lumea te cuprinde, te ia în valul ei,
Și ești ce este valul, și mergi cum merge el,
Fără temei venit-ai și ai găsit temei,
Născut fără un țel ești și ai găsit un țel.

Și intri în povestea ce face-a fi ce ești,
Și forma lumii capeți cu timpul, pic cu pic,
Și râzi și plângi cum cere povestea ce-o trăiești,
Pe calea ce unește nimicul de nimic.

A fost ca și cum vântul într-un vârtej ridică
O frunză ce se crede o pasăre zburând,
Dar când se-oprește vântul la loc în tină pică,
Atâtor alte frunze în somn alăturând.